

Υπερασπίζομαι τον άλλο ή μόνο τον εαυτό μου; - Του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού

/ [Γνώμες](#)

«Αυτός που υπερασπίζεται τον κατατρεγμένο βρίσκει υπέρμαχό του τον Θεό» (άγιος Ισαάκ ο Σύρος).

Πόσο εύκολη είναι η απόρριψη του άλλου στους καιρούς μας! Οι άνθρωποι λειτουργούμε με χαιρεκακία, ιδίως όταν ο άλλος συντρίβεται είτε από τα λάθη του είτε από τον κόσμο και τη σκληρή πραγματικότητα, με αποτέλεσμα τότε να φαίνεται ποια είναι η καρδιά μας. Αν είμαστε έτοιμοι να υπερασπιστούμε τον νικημένο, τον κατατρεγμένο, τον αδικημένο της ζωής, αναζητώντας την αλήθεια, ή αν ρίχνουμε κι εμείς τον λίθο του αναθέματος, δένουμε κι εμείς με τη σειρά μας μία πέτρα στον λαιμό του, για να τον ρίξουμε βαθύτερα στην απόγνωση, είναι το κρίσιμο δίλημμα.

- Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Η απάντηση πηγάζει πρώτα από τον χαρακτήρα που έχουμε. **Αν μεγαλώσαμε με την αίσθηση του αδικημένου** από τους γονείς, τα αδέρφια μας, τους δασκάλους

μας, έχοντας την εντύπωση ή και τη βεβαιότητα ότι δεν μας αναγνωρίζεται η αξία μας, τότε εύκολα μπαίνουμε στη λογική του «ο καθένας να λάβει ό,τι του πρέπει». Αν πάλι νιώθουμε ότι οι άλλοι δεν πρέπει να περάσουν ό,τι περνάμε εμείς, ακόμη κι αν κάνουν λάθη, τότε βρισκόμαστε σε έναν δρόμο **συμπάθειας και αγάπης**. Αυτό δεν σημαίνει ότι θα αφήσουμε κατά μέρος την αλήθεια για τα όποια λάθη, δικά μας και των άλλων. Είναι άλλο όμως η αγαπητική προσέγγιση, που υποδεικνύει χωρίς να μειώνει ή να καταργεί την αξία του ανθρώπινου προσώπου και άλλο η αίσθηση ότι ό,τι κάνεις, αυτό θα λάβεις, ως τιμωρία από τον Θεό και τους ανθρώπους.

Ο ασκητικός λόγος μάς ζητά να υπερασπιζόμαστε τους κατατρεγμένους. Να μην είμαστε κλεισμένοι στον εαυτό μας, ούτε να έχουμε την πεποίθηση πως η προσωπική μας σωτηρία είναι ο δρόμος που μάς δίδει autάρκεια. Ο χριστιανός κλήθηκε να παλεύει στην ιστορία, να υπερασπίζεται το αληθινό, αυτό που είναι κατά τον νόμο του Χριστού. Να μη δέχεται την αδικία, ακόμη κι αν αυτή τον εξυπηρετεί ή δεν τον βλάπτει. Να συνεισφέρει από το περίσσειμα ή το υστέρημά του στην έλλειψη του άλλου. Και να ακούγεται η φωνή του, φωνή δικαιοσύνης, σε έναν κόσμο επανάπαυσης. Και ο Θεός δεν ξεχνά ούτε τον αδικημένο, ούτε τον υπερασπιστή.

Στην οικογένεια αυτός ο δρόμος δεν είναι εύκολα εφαρμόσιμος. Αν στο ζευγάρι επικρατεί η αίσθηση ότι «το δίκιο μου» πρέπει να επικρατήσει, τότε δεν μπορεί η αγάπη να ζυγιάσει τα πράγματα. Αν «το δίκιο» αποδειχτεί ανώφελο ή ηττηθεί, τότε ο άλλος εύκολα παραδίδεται στο αίσθημα της αυτοδικαίωσης. Αν τα παιδιά μαλώνουν μεταξύ τους, οι γονείς δυσκολεύονται να πάρουν θέση, διότι φοβούνται ότι κάποια πλευρά θα δυσανεστήσουν. Όμως ο λόγος του Θεού είναι ξεκάθαρος: **«να υπερασπίζεσαι τον κατατρεγμένο»**. Να βλέπεις την αλήθεια και να τη δείχνεις, με αγάπη, διακριτικότητα και σταθερότητα. Να μην αφήνεις, όσο εξαρτάται από σένα, αυτόν που δεν φταίει να γίνεται θύμα. Να οδηγείς, με τη σταθερότητα του λόγου και του παραδείγματος, τον αδικούντα στην μετάνοια. Να προσεύχεσαι στον Θεό για τα υπόλοιπα.

Η υπεράσπιση προϋποθέτει σύγκρουση. Οι άνθρωποι φοβόμαστε έναν τέτοιο δρόμο, διότι είναι επώδυνος. Γι' αυτό χρειάζεται να μένουμε αταλάντευτοι σ' αυτό που είναι σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, χωρίς όμως απαραίτητως να οδηγούμαστε στη ρήξη, στην εχθρότητα, στη μνησικακία. Η αλήθεια δεν κρύβεται. Όμως μπορεί να συνδυαστεί με την εμπιστοσύνη στον Θεό που έχει τον τελευταίο λόγο. Κι Εκείνος θα φωτίσει.

Πηγή: pemptousia.gr